

De col·laboració

El problema hospitalari a Barcelona

Conferència donada per l'Excm. Sr. Francesc Puig i Alfonso
a l'Ateneu Barcelonès

NO és aquesta la primera vegada que utilitzo la tribuna pública per a parlar d'hospitals.

L'any 1910 vaig ocupar-me d'aquest assumpte dissertant sobre el tema "Hospital d'incurables", a la gran sala d'actes del "Foment del Treball Nacional", després d'una campanya en la premsa que va durar un any i mig, en el transcurs de la qual va intervenir-hi bon nombre de ciutadans als qui interessava, per diferents conceptes, el tema que jo venia tractant. L'esmentada conferència va ésser el terme d'aquella polèmica periodística, per cert molt interessant i molt documentada. L'èxit de la mateixa va animar-me a prosseguir la campanya de propaganda, i, amb tal fi, vaig repetir la Conferència en diferents llocs públics de la nostra ciutat: el Teatre del Bosc de Gràcia, el Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, el Centre popular de Sant Andreu, l'Ateneu Obrer, i altres el nom dels quals, de moment, no puc precisar.

Explicava en el preàmbul de la meva conferència el per què era jo l'iniciador d'aquella campanya *pro-incurables*. Calia explicar-ho, car no es comprenia la relació que pogués tenir amb la meua manera d'ésser i amb la meua professió, tan estranya, per cert, a tota matèria hospitalària.

Jo, senyors, acabava d'exercir, durant quatre anys, el càrrec de regidor de la ciutat, i per circumstàncies especials, havia tingut ocasió d'ocupar la primera magistratura municipal de Barcelona.

Es, en aquest càrrec d'alcalde, on vaig poder apreciar quines eren les grans necessitats ciutadanes i quines eren, també, les grans dificultats existents per a poder solucionar els conflictes, de tots els ordres i de tota mena, que diàriament es

plantejen al qui desempenya l'alcaldia de la ciutat.

Una de les coses més difícils de resoldre era la referent a l'hospitalització dels pobres malalts, que venien a trucar a les portes de l'alcaldia. No diré que el problema fos integralment insoluble, no; alguns aspectes del mateix es podien, més o menys, solucionar. Per exemple, un malalt amb febre podia ingressar a Santa Creu, un traumàtic, un accidentat del treball, fàcilment trobava llit en el Clínic; el que no podia solucionar l'alcalde de la ciutat era el cas del malalt incurable. Ni Santa Creu l'admetia, ni el Clínic el podia admetre.

I al pensar que l'incurable, de tots els malalts, és el més desgraciat, perquè a la seva ruïna física hi porta aparellada la seva ruïna material i la de tots els qui el volten i l'estimen, no vaig dubtar un moment, i vaig llençar-me de ple a una campanya en favor de la creació d'un Hospital d'incurables, per tal que acabés la vergonya que en una ciutat de prop d'un milió d'ànimes, de vida intensa, de recursos infinits, ja que en ella la riquesa és infinita, no hi trobés un pobre malalt crònic, un llit on poder acabar amb l'assistència deguda i necessària, els dies de la seva vida.

Malgrat les meves prèdiques i excitacions, no vaig trobar qui es posés al costat meu en aquell apostolat. No vaig, però, decoratjar-me; sóc optimista per temperament i l'esperit de perseverància no m'ha abandonat mai, en totes les meves empreses, en tots els meus propòsits i en tots els actes de la meua vida.

Si no vaig trobar ajut, en canvi, vaig trobar crítics, que, si els hagués escoltat massa, hauria tingut de deixar la feina, i la feina que m'havia imposat no admetia espera. El més criticat era el títol de la meua campanya i això d'Hospitals d'incurables, segons alguns, era una impietat. Pels efectes de la propaganda no podia do-